

מסכת גיטין

פרק ח

א. הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצר, הרי זו מגרשת. וזרקו לה בתוך ביתו או בתוך חצרו, אפלו הוא עמה במטה, אינה מגרשת. לתוך חיקה או לתוך קלתה, הרי זו מגרשת:

ב. אמר לה, פנסי שטר חוב זה, או שמצאתו מאחוריו, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה, הו גטך. נתן בידיה והיא ישנה, נעורה, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה, הו גטך. היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה, קרוב לה, מגרשת. קרוב לו, אינה מגרשת. מחצה על מחצה, מגרשת ואינה מגרשת:

ג. וכן לענין קדושין. וכן לענין החוב. אמר לו בעל חובו, זרק לי חובי, וזרקו לו, קרוב למלנה, זכה הלנה. קרוב ללנה, הלנה חייב. מחצה על מחצה, שניהם יחלקו. היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה, כיון שהגיע לאויר הגג, הרי זו מגרשת. הוא מלמעלה והיא

מִלְמֻטָּה וְזָרְקוּ לָהּ, כִּיּוֹן שִׁיִּצָּא מִרְשׁוֹת הַגֵּג, נִמְחַק אוֹ נִשְׁרָף, הָרִי זֶה
מִגִּרְשָׁת:

ד. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, פּוֹטֵר אָדָם אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגִט יֶשֶׁן. וּבֵית הֵלֵל
אוֹסְרִין. וְאִיִּזְהוּ גִט יֶשֶׁן, כָּל שְׁנֵת־יָחַד עָמָה אַחֵר שִׁכְתְּבוּ לָהּ:

ה. כָּתַב לְשׁוּם מַלְכוּת שְׂאִינָה הוֹגְנָת, לְשׁוּם מַלְכוּת מְדִי, לְשׁוּם
מַלְכוּת יָוֹן, לְבָנִין הַבֵּית, לְחֶרֶב הַבֵּית, הָיָה בַּמִּזְרָח וְכָתַב בַּמַּעֲרָב,
בַּמַּעֲרָב וְכָתַב בַּמִּזְרָח, תִּצָּא מִזָּה וּמִזָּה, וְצָרִיכָה גִט מִזָּה וּמִזָּה, וְאִין
לָהּ לֹא כְתָבָה וְלֹא פָרוֹת וְלֹא מְזוֹנוֹת וְלֹא בְלָאוֹת, לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל
זֶה. אִם נָטְלָה מִזָּה וּמִזָּה, תִּחְזִיר. וְהוֹלֵךְ מִמִּזְרַח מִזָּה וּמִזָּה. וְלֹא זֶה
וְזֶה מִטְּמְאִין לָהּ, וְלֹא זֶה וְזֶה זָכָאִין לֹא בַּמִּצִּיאָתָהּ וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂה יְדִידָהּ
וְלֹא בַּהֲפָרַת נְדָרֶיהָ. הָיְתָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, נִפְסָלָת מִן הַכֹּהֲנָה. בֵּת לוֹי,
מִן הַמַּעֲשִׂיר. בֵּת כֹּהֵן, מִן הַתְּרוּמָה. וְאִין יוֹרְשֵׁיו שֶׁל זֶה וְיוֹרְשֵׁיו שֶׁל
זֶה יוֹרְשֵׁין כְּתָבָתָהּ. וְאִם יָמָתוּ, אָחִיו שֶׁל זֶה וְאָחִיו שֶׁל זֶה חוֹלְצִין
וְלֹא מִיִּבְמִין. שְׁנָה שְׁמוֹ וּשְׁמָהּ, שֵׁם עִירוֹ וְשֵׁם עִירָהּ, תִּצָּא מִזָּה
וּמִזָּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ:

ו. כָּל הַעֲרִיּוֹת שֶׁאֶמְרוּ צְרוּתִיהֶן מִתְּרוֹת, הֵלְכוּ הַצָּרוֹת הָאֵלּוּ וְנִשְׂאוּ
וְנִמְצְאוּ אֵלּוּ אֵילּוֹנִיּוֹת, תִּצָּא מִזָּה וּמִזָּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ:

ז. הכונים את יבמתו והלכה צרתה ונשאת לאחר ונמצאה זאת
שהיא אילנית, תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה:

ח. כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה, וטעה ונתן גט לאשה
ושובר לאיש, ונתנו זה לזה, ולאחר זמן הרי הגט יוצא מיד האיש,
ושובר מיד האשה, תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה. רבי
אליעזר אומר, אם לא לתר יצא, אין זה גט. אם לאחר זמן יצא, הרי
זה גט. לא כל הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שני. כתב לגרש
את אשתו ונמלה, בית שמאי אומרים, פסלה מן הכהנה. ובית הלל
אומרים, אף על פי שנתנו לה על תנאי ולא נעשה התנאי, לא
פסלה מן הכהנה:

ט. המגרש את אשתו ולנה עמו בפנדקי, בית שמאי אומרים, אינה
צריכה הימנו גט שני. ובית הלל אומרים, צריכה הימנו גט שני.
אימתי, בזמן שנתגרשה מן הנשואין. ומודים בנתגרשה מן
הארוסין שאינה צריכה הימנו גט שני, מפני שאין לבו גם בה.
כנסה בגט קרן, תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה:

י. גט קרן, הכל משלימין עליו, דברי בן ננס. רבי עקיבא אומר,
אין משלימין עליו אלא קרובים הראויין להעיד במקום אחר.
ואיזהו גט קרן. כל שקשוריו מרבין מעדיו:

